

Apák és fiúk

KINCS Estek Nagy Feróval és fiával, Nagy Botonddal, illetve Gyórfi Pállal és fiával, Gyórfi Dániellel

A vendégeket dr. Molnár Balázs, a KINCS elnökhelyettese köszöntötte. Rövid bevezetőjében elmondta, hogy Intézetünk készített egy felmérést, amiből kiderült, hogyan viszonyulnak a magyarok az édesapjukhoz, nevelőapjukhoz, nagyapjukhoz. Fontos és jó eredmények születtek: a válaszadók 64 százaléka naponta beszél édesapjával, a megkérdezettek 14 százalékának pedig a járvány óta javult is a kapcsolata vele. Az apák napját azonban csak kevesen, a válaszadók mintegy harmada ismeri, ünnepli, miközben fontos lenne, hogy az édesapák családban betöltött szerepe is előtérbe kerüljön.

Az este vendégei esetében sem esett messze az alma a fájától: Nagy Feró fia, Botond az együttes menedzsereként dolgozik, míg Gyórfi Pál fia, Dániel is a kommunikációval rokon területen, vloggerként találta meg önmagát.

A vendégeket Dudás Ádám, a KINCS munkatársa kérdezte.

Jelen van-e az apák napja a családokban? Hogy ünnepeltetek?

Gyórfi Pál: Vasárnap délután az interneten olvastam, hogy valaki büszkén mutatta, hogyan ünnepelte meg a családja az apák napját. Ezt megmutattam a gyerekeimnek, összenéztek, és rájöttek, hogy aznap van apák napja, úgyhogy készületek egy közös rajzzal. Volt egy kis sustorgás, a nagyobbik kislányom elszaladt, hozta a rajzot és így ünnepeltük. Szerintem ennél több nem is kell egy apának, mint amikor a gyermekei rajzolnak neki.

Dániel: Apa megérdemelne egy nagy csokor virágot! (nevetés) Sajnos nincs annyira jelen még ez az ünnep a magyar köztudatban, mint az anyák napja.

Gyórfi Pál: Az ajándéknál a gesztus számít. Látom azt, hogy körülöttünk mennyi komoly „apa-

teljesítmény” van, azt gondolom, nem árt visszajelezni, és jól esik nekünk is a köszönet.

Nagy Feró: Nálunk igazából nem történt semmi különös. A barátaim hívtak fel, hogy üljünk össze és igyunk egyet!

Botond: Idefelé gondolkoztam ezen a kérdésen. Mi soha nem ünnepeltük az apák napját. Sok mindent hoztam otthonról, sok mindent ünnepeltünk, de az apák napja kimaradt, pedig nagyon megérdemelné. A kisfiamtól verset kaptam, ez volt az első, hogy apák napi köszöntéssel találkoztam.

A családfőkhöz intézett kérdés: Mennyire volt nektek tudatos, hogy apák szeretnétek lenni? Mikor érett meg ez a gondolat? Volt-e követendő példa, amit hoztatok otthonról?

Győrfi Pál: Sokáig azt gondoltam, nem lehet gyerekem - ez az én kitalációm volt. Nem volt előttem nagycsaládos modell, egyke voltam. Így fiatal felnőtt koromra nem az volt a jellemző, hogy az apaságra készülök. De hihetetlen érzés volt... Akkor realizálódott az apaság, mikor Győrfi Dániel megszületett. A gyakorlatban szembesültem ezzel, és azóta már 4 gyermek apukája vagyok. Most érzem igazán azt, hogy lehetett volna a kezdetektől is ez egy életcél. Már látom, hogy ez életemnek a legértékesebb dimenziója. A legnagyobb érték a család és a gyerekek – már tisztán látom.

Nagy Feró: Amikor a feleségem várandós lett Botonddal, akkor semmi egzisztenciám nem volt. Nem volt állásom, nem zenélhettem. Amikor megtudtam, nagyon megijedtem. Attól féltem, hogy nem vagyok képes felnevelni egy gyereket. De természetesen megbarátkoztam a gondolattal (mosolyog). *Pedig, ha már gyereked lesz, vedd nagyon komolyan a dolgot és lehetőleg adj meg neki mindent – ez alatt a szellemi tőkét is értem.*

Mit szeretnétek a gyermekeiteknek átadni?

Győrfi Pál: A gyerek fejlődése szempontjából az otthon kapott szeretetet a legfontosabb. Többféle szülőtypus van: megengedő és korlátozó szülő – én a megengedő típusba tartozom.

Nehezen állítok fel korlátokat. Nem voltam soha fegyelmező, büntető apa. De kellene korlátok, és ez nekem mindig nehezebben ment; az egyenrangú kapcsolat jött belőlem ösztönösen. Azok közé tartozom, akik kimutatják az érzéseiket, érzelmes, szerető szülőtypust testesítek meg. Azt az értéket próbálom mutatni, amit fontosnak is látok átadni.

Dániel: Az apaszerepre sokaknak az ugrik be, hogy érzelmkerülő, erős személy. A mi esetünkben az én apukám viszont nyitott, tevékenységével terel a jó ösvényre. Nem állított fel tabukat, segített a humora, hogy kiismerjem magamat a világban.

Nagy Feró: Első célom mindig a szeretet a gyereknevelésben, és az életre nevelés a másik legfontosabb. Tudom azt, hogy mindenképp mellette kell álljak, bármi baja történik. 18 éves korában egy vita után a fiamnak megmondtam: „Egyet jól jegyezz meg! Hogyha azon az ajtón kimész, bármikor visszajöhetsz. Mehetsz csavarogni, de tudsz hova jönni. Ez az otthonod.”

Botond: Nagyon engedékeny volt az édesapám, már-már túlságosan is. Volt tekintélye, de egy gyerek ráérez, hogyha bármit meg tud tenni az édesapjával. Tudom, hogy rá mindig számíthatok. Ha én ilyen apuka leszek, akkor boldog leszek. Továbbá, a szeretet és a család a legfontosabb – ennek fontosságát adnám még át, ezt szeretném tanítani a gyerekeimnek.

Nagy Feró: Amikor apa lettem, egyben biztos voltam, hogy nem akartam olyan apa lenni, mint az enyém volt: az apám egyfolytában dolgozott. Amikor hazamegyek, főzök valamit, teszek-veszek. A család szerves tagja akarok lenni, nem csak olyan, aki viszi haza a pénzt.

Közös fotók kerültek elő, amiket a kivetítőn láthatott a közönség.

Gyórfi Pál nagy szeretettel beszélt a családjáról és Dániellel mesélték a családi történeteket. Számára a család óriási feltöltődés, ami nélkül nem tudja már elképzelni az életét. „Többet nem lehet tenni a világért, mint hogy olyan gyerekeket nevelsz fel, akik ezeket az értékeket tovább viszik és a világunk jövőjét megalapozzák” – emelte ki az OMSZ szövivője.

Nagy Feró elmondta magáról, hogy bár szigorúnak látszik, de nagyon engedékeny – és a fiúk erre alapoznak. Szeretettel beszélt családjáról és az otthonról – a sok koncert után számára teljesen természetes otthon maradni, otthon lenni.

Édesapjuk ismertsége a fiúk szempontjából:

Dániel: Régen nagyon büszke voltam erre, de annyiszor találkoztam ezzel a helyzettel, hogy már nem tudtam vele mit kezdeni.

Botond: Gyerekkorban nem volt annyira kellemes, nem tudtam kezelni, hogy van egy ismert édesapám. Nem tudtam, hogy dolgozzam fel, igen furcsa volt, hogy mennyire más a színpadon az édesapám viselkedése, mint otthon. Áldás és egyben átok is.

Unoka:

Nagy Feró: Az unokák bármit elérnek nálam. Ha néhány napig nem hozzák a fiúk az unokákat, a feleségem szokta szónvá tenni, hogy „már 4 napja nem jöttek”. Nagyon kötődünk egymáshoz.

Botond: Ha a nagypapa-szerepről beszélünk, akkor lehet, hogy azért lesz még jobb nagypapa, mert most már csak élvezni kell a gyermeket és nevelni nem! (nevetés). Nyilván a nagyszülőnél minden megengedett. Nagyon jó a kapcsolatuk az unokákkal.

Pandémia és a kijárási korlátozás időszaka

Nagy Feró: Nekem nagyon rossz volt, mert 150 fős stábbal dolgoztam együtt. Ha valaki ott covidos lett, akkor rájöttem, hogy ha most haza megyek, Patrikkal legalább 2 hétig nem találkozhatok és a másik két unokámmal sem.

Botond: Vigyáztunk a szüleinkre, mivel Patrik óvodába járt – így mégis csak hordozója lehetett a betegségnek -, nem találkoztunk sokáig. A szüleim három hét után sírva felhívtak, hogy ők már nem bírják így tovább, találkozzunk újra.

Gyórfi Pál: Alapvetően szorongós típus vagyok, és ezt az időszakot még több szorongással éltem meg. Egyik faktora azt volt, hogy ne vigyem haza a betegséget a családnak. Hiába mondtam a tévében, hogy „maradjon otthon”, én nem maradhattam otthon. Hiába tartottam be minden szabályt, azok sem nyújtanak százszázalékos védelmet. Attól is félttem, hogy mi lesz, ha a vírus elleni küzdelem egyik kulcsfigurája megbetegszik, az emberek mit fognak gondolni arról az üzenetről, amit közvetítetek?!

Mennyire erősítette a családi kapcsolatot a vírus időszaka

Nagy Feró: Nem hiszem, hogy felerősítette, hanem inkább rongálta a családi kapcsolatokat. Nem láthattam az unokámat egy hónapig. Nem találkoztunk, hogy ne adjuk át egymásnak a betegséget – az együttlét nem volt meg, ami szerencsére most már újra gyakrabban megvan.

Gyórfi Pál: Nálunk nem befolyásolta a kapcsolatokat ez az időszak. Mindemellett a kutatások is mutatják, hogy az emberek rádöbbenek, hogy mennyire fontosak a családi kapcsolatok. Ezt én is így éltem meg.

Kossuth-díj

Feró: A családnak köszönhetem a Kossuth-díjat.

Nagy-Kuthi Sára